Keegi seda luku ka mulle kõnõler, ja nüüd masst valge pääl juturdada lugu alale hoijap. —

13. Edimäne tunnikell.

Mulle jutustt poisikese põlven üks vana Saare maa meest: „Üks Inglist talo pöig kõndnu mere veeresst üte ukri, mida tema veel oman elun näinnü ei ole, ninda ka pille peräst täälle nimmä ei ei tija anda, mis ta õigeste om. Tervä, orja tundja Inglane võtt oma mõõrtuse ja mõrgu kokko, otsus ja orja nimi olligi Käen: See om vana kurja silm, mille mured midägi. Meer viisas vutlaga uuri käest maha, otsa tubli jaiba, ninda naar pellega vanakurja silmä nuhtlema. Olli jo mõnigi jaiba hoop uurile antu, võtt meer ta maast üles, pand kõrva mann, kullel, viisas jälle maaha, fuure jõõne tõnega ütelden, ja jaibast kõtte kaarden: „Ohoh, ka vainlane põnfust veel! Küll mina fulle näitä! Sõtsu veel, nõõsu veel!" ütel ta iga jaiba koobi mann, kooni uur kogoni puruss läb ja ta enämb ei põõsu." — Nii saaremaa mehe jutustus.

Ent setusesse vana jütt kõnelep, et edimäne tunni kell põrgust maa pääle om saanu. —

Wenaste, kuna palio paganit maa pääl olli, kenä kummal ja juba taja vana põrgu halw olligi, — sis oll vana halw hinele mõtsa üte fuurd maja tennä, õnva põrgu tie otta pääle, kost trepp fiimä fiise alosta minni. Üks vana kuli kikar jõhtu ka oma jülgi, pikelise paadõdamisega fiimä, põrgu wõõrüste, ninda naar pääl ää-üiter fuust tarrä pita elesi-tagasi käümä, kooni kana kuningar ka põrgu-tie trepi nätte sai, ja seda pita olla aftma naar, kooni mõnä õi-pääwä peräst ka fiimä peräle sai. Sääl käwe ja kirge jülge kikar kõik kotsise läbi, ninda ütsi vana halw er toki enämb põrgohe tulla, enge ker wälan olli, see fiise enämb er tule. Kikar olli ja pääl ker üttle luku kirge, niigu põrgu heliji käen. Vana põrgu wüst jõhtu sell kõrral ütsinä kotsh olewat, ja leegi naer õra põrgu aho ala, kon ta püsshaktagi er julga.

Kikar käwe kõik põrgu nulga kolga, veeresst veereni, otlass ottoni läbi, ja er tõwwä pääl seen üttegi hingelise, ei elulist, muud kui tumni-kellä, ker elesi-tagasi saina pääl käwe, ja egal tunnil ommi päätüsi panka „põmm, ja põmm" põrutas. Kell olli korgehe üles jäetü, ninda kikar er saa timäste õigõhe maast orwa, ja ta linnar korgehe kellä pääle üles, minna pääle tunni kell helisemä

naar, ja vana põrgu papa aho all müristär: „Mis sa pääl tunni-kellä jälak käüt?" Ehtüd kuuld kikar, mis pille lüsinja olemise nimi om, ja ta naar pääl otsan õige meherte kirgmä, ninna vana papa aho all es tohi tfüüdsahtadi.

Waesel kikkal läts põrgun ütsinä elo igäwäst, ta naar weel õige kõwesti kirgma, et kodo-minekki teel puhartada, ninna peräst wõtt ta kellä põrgu saina pääle maha, ninna naar pellega kodo tagasi kunterdama. Kell jälain, esi üks kirge, nii mis hirmus kuulda. — Nii pia kui kikka ja kella helü põrgusst kaanu, — jülgi vana wüst aho alt, kella kahjo sunnis rällä talla, et kelmi kellä varast kinni püüdä. Kui vana wüsti alamba veeresst maast kuuluwa, et põrgun kidda kirgmine maaha jäi — jülgesiwa ka nemä, gaats omast hula-paigast rällä talla. Ollõ minoti peräst olli neid orvanaks sunt hulki põrgun koon, kellele vana papa kindma käsa and, kella varast ninni tabada. Ehk ta küll hirmsahe käratser ja müristsi, — es jülge nea fiigi hulgani, er ka ütsinä, kikast kinni püüdmä minnä. Sidda aigu, lästmitseda, es ole täält mitte, ja ta pand heu. Da esi kuntsehe, naar varast tadan ajama, mille pääl tema kenda nii suures ja hirmsas tegi, kui eale mõistse ehk võise, et ja kangelt kelmile kikkale hirmu tetä. —

Kikar vännär õige ufinarte tunni-kellaga elesi, ja esi tfõunas tulleh mõne mastrakese, ehk mis ette jõhtu, kuhu täuter, kuna ta rahe pääl ka minna helehet koodud laulu laul, nii et all-ilma mõtsa müüsi Käen.

Terävä kuulmisega kikar mõrgar vutte kenda tadan nõõsst hellä, ja kui ta toade poole kaekti, näyi tema jo kangelt korgen, pilwi pool, väega sunst mustu pilwe sunt kahisemise ja müisemisega temä poole rapuwat. Ent kikar olli nüüd kikar, siigi ka pool nõida, sepp ta olli sunt mustu pilwe nälen kaard kikar üte tamme puu kortsu kest maast raskra raskele, viisas pille maaha, kirähti kolm korda, ja ilmtiib sunt päimne, pekk tamme-mõts, karwa pääl seman afemele, ker ma kõrge kahara ladwaga pia pilwini kinnüü. Wana põrgu kalw jõuse tamme mõtta kotta-le, ja löök er saa temä wastsene üle ei kimbre, enge pidi õi-ge ufinahe põrgohe tagasi kõgutama, kost oma kõige suurema jõu terävämba kisme üles võtt, minda mõtta maha raske. Olli mehel ka küll kirwer. Üte aimu kostsiga lei ta suure tammõ-pun maaha, mille ragomine sigi küa tükü aigu võtt, sell mõtu olli üllemäde suur. Oma rahet pidamade ja pukkamade olli kõik